Ч. 163. Пятниця 5 серпня (23 липня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Річ аж надто ясна, що ми тут в Европі, здалека від поля війни, не маючи ані докладних карт, ані точних і всесторонних вістий про рухи войск з обох сторін, не можемо як слід оцінити і осудити, як стоїть военне діло на далекім Всході. Але людем, що стоять на боці і нефаховим, не розходить ся о подрібности, не о оцінку стратеґії і тактики воюючих сторін, лиш о остаточні висліди, а мірилом для удач або неудач з одної і другої сторони можуть тоді служити ті важнійші позициї, які опускає або займає одна або друга із воюючих сторін. Ялю і Кюленчен, Кінчу, Вафанку, Кайчу, Дашіцао, Сімучин — то всі тоті важнійші позициї, які по завзятих борбах опускали Росияни, а займали Японці. В виду того й найбільший приятель Росиї а противник Японії мусить признати, що Японці доси лиш побивали Росиян. Ми се кажемо не без причини. Суть люди, котрі все ще не хотять признати побіди Японців і кажуть, що всї програні битви Росиян не доказують ще нічого, бо правдива війна розпічне ся аж в половині серпня, як то заповів Куропаткін, і аж тоді покаже ся, хто поправді побідив. Навіть поважна і не конче прихильна Росиї ґазета як „Berl. Tageblatt“ есть того погляду, що всї дотеперішні битви треба уважати лиш за вступ до дійстної війни, позаяк ґен. Куропаткін, від коли виїхав на поле війни і укріпив ся коло Ляоян, котре вибрав собі за основу своїх операций, доси ще не рушив ся звідтам. Армія росийска стоїть все ще там, де стояла, а то були лиш поодинокі еї корпуси, що доси по части против волї Куропаткіна мусїли ставати до бою з Японцями і яко чисельно слабші програвали. Аж під Ляоян буде рішати ся, хто поправді виграв чи програв. Там все лагодить ся вже до великої битви і туди надходять войска з Европи, а крім того стоїть десь в Манджуриї сильний корпус ґенер. Ліневича, призначений відограти важну ролю.

О скілько оправданий сей погляд, се може показати лиш будучність, але як діла тепер стоять, то армія росийска преці зовсїм не добровільно вертає під Ляоян. Як би Росияни могли були, то певно були би так само як і Японці перенесли основу своїх операций з під Ляоян деинде, а що они тепер назад туди вертають, се есть якрав доказом поражки. Питане тепер, чи они зможуть удержати ся ще й дальше на сїй своїй первістній лінії.

Фактом есть, що Росияни під напором Японців змушені були вступити ся з Гайчена. В битві під Томучин (Росияни кажуть під Сімучин) Японці здобули шість пушок і взяли богато Росияни до неволї. Японці подають свої страти в сїй битві на 400 людий, підчас коли Росияни на самім побоєвищи лишили 1500 погибших. Командантом в сїй битві був ґен.-майор Алексїєв і Росияни мали дві дивізиї піхоти і 6 батерий польної артилериї. Атак розпочав ся був ще 30 липня а битва тревала опісля цїлий день 31 липня. Японцї зачали були обходити ліве крило Росияни і се спонукало їх вертати до Гайчена. Відворот Росиян до Гайчена крила їх артилерия. Здає ся, що Росияни вже не чули ся безпечними в Гайчен, бо ґен. Куропаткін телеґрафував до царя під датою 2 серпня:

„Нині войска наші уступили з Хайчена (Гайчен) і пустились дорогою до Аншанчан (місто положене при гостинцї і шляху зелїзниці в половині дороги межи Хайченом а Ляояном. — *Ред.*) а неприятель зовсїм не гнав ся за нами. Мимо страшенної спеки рух той відбув ся в повнім порядку. Щоби воякам зробити пільгу в походї, їхали за кождим відділом вози, на котрі вояки складали плащі і всї предмети непотрібні підчас борби. Мимо всїх заряджень, щоби охоронити вояків від спеки, число случаїв пораженя від сонця есть досить значне.

11)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

Вечером повернула Ліна, втомлена далекою та стрімкою дорогою і найшла на столї нерозтворену почтову торбу, насяклу кровію. Сейчас закликала стару почтмайстриху, щоби мати сьвідка ушкодженя ерарної власности. З тяжкою бідою удало ся витолкувати старущі, що криваві плями на почтовій торбі річ гидка і не сьвідчить про порядок в канцеляриї.

— То був лиш зайчик! — успокоювала хазяйка.

— Кров всякла певно до середини і ушкодила листи!

— Нема чого так сердити ся!

Ліна отворила торбу і крикнула з острахом. Всї листи і картки поваляні так, що ледви можна відчитати адреси.

— То ви за то відповідаєте!

Стара спала вже на ногах, не бачила та не чула, і вийшла з канцеляриї, щоби служниця уложила еї до ліжка.

Ліна студиювала при сьвітлї лямпи адреси замащених кровію листів і еї жах зростав заєдно. В торбі находила ся якраз „сильна“ почта; були там посилки до пароха та учителя, часописи, що виглядали страшно, лист до доктора Обергумера, писаний очивидячки ніжною рукою, бо адреса була виписана старанно. І для замку була почта, на щасте не дуже поплямлена.

Пізно удала ся на спочинок, котрий еї не брав ся, бо з голови не сходили думки, як би то полагодити з адресатами діло.

На другий день, коли почтовий слуга приніс торбу з зелїзниці і мав віднести вчерашну почту з новою на село, Ліна пояснила єму цїлу пригоду і поручила, щоби перепросив всюди, де має доручити окровавлений лист.

— Якось то буде! — сказав Осип і поплів ся із шкіряною калитою на село.

Хоч не було по дорозї, насамперед удав ся на прихідство; парохови треба передовсїм услужити, бо по перше — на новий рік від него дістає оден риньский новорічного, а по друге — баронови на замку відносить почту власний слуга, що для Осипа рівнає ся страті новорічного принаймеише в квоті двох риньских. Під ґанком Осип задзвонив, мізким коли звичайно кидав письма просто до скриньки. Очивидно в прихідстві не спішать ся, бо панна кухарка, чи там господиня, вийшла що йно по добрих шістьох або вісьмох мінутах, щоби ласкаво отворити.

Кругленька, гарна, правдивий тип тирольских управительок дому, показала ся на порозї і спитала почтового післанця, чого собі бажає.

— Маєш що до підпису?

Осип подав окровавленї посилки і докинув своїм сухим голосом:

— Нема так нічого. Письма нині не конче чисті. Знаєш, панно, наша почтмайстриха — ну, ти вже знаєш... Зайчика дістала і як був в крови, так кинула его на почтову торбу! Тай маєш прикрасу! Нема чого гнївати ся! Почтовий слуга тут нї при чім. Прощавай!

Господиня оглянула поплямлені письма і понесла до канцеляриї его всечесности.

Хто отже дістав того дня з почти письмо, лаяв почтарку, бо через кров мало що дало ся відчитати. Тому не дивниця, що й в гостинници Кароля всї „знаменитости“ страх ремствували на почтові відносини в Зедорфі. Проводив очевидно управитель лісів, котрий поприсяг, що внесе до дирекциї почт жалобу і буде настававти, щоби панну з почти перенесли.

Доктор Обергумер находив ся також в кружку постійних гостий — гонорар від барона позваляв єму на вино — і вмішав ся до розмови, коли бесїда зійшла на панну з почти.

— Позвольте, панове! — сказав. — Викидаєте тут дитину разом з купілню! Діло саме по собі неприємне, але нема що доказу, що панна з почти тому винна. Осип чейже пояснив, так як менї, всїм, що одержали письма, цїлу подію і сказав, що стара почтмайстриха довела до такого свиньства. Длятого гадаю, що невинну експедиторку належало би лишити в спокою!

Крамар осьмілив ся на се замітити:

— О вашу гадку тут дуже не ходить! Пан управитель старший і він має вже свою причину. Впрочім дивно, як то пан доктор вступає ся за панною з почти!

(Се здаєсь поясняювати ту звістку в анґлійских ґазетах, після котрої богато росийских вояків на поли війни сходить з розуму. — *Ред.*) Від наших войск на північнім Всходї не наспіла нинї нїяка вість".

Підчас коли так справа стоїть на полудневім фронтї, ґен. Курокі напирає на Росиян від північного всходу, як здає ся, в двох напрямах: в сторону як іде дорога із Саімацї через Сіґоян до Ляоян а відтак через Пенсіку як до Мукдена. Де саме знаходить ся Курокі і які єго пляни, годї зднати. Ся армія дала о собі лиш тим знати, що побила Росиян коло Кусуліндзи і Янкулїн недалеко передолини Мотієн. Звідси до Ляоян ще 25 миль, отже коли армія Курокого не вспів на час станути під Ляояном, то армія ґен. Куропаткіна, скоро він не схоче видати битви під Ляояном, буде могла дуже легко перейти до Мукдена а се само вже значило би тілько, що велика виграна по стороні Росиї. Навіть здобуте Порт-Артура не поправило би тодї ситуациї для Японцїв, бо перша часть кампанії була би для них страчена, а друга вже могла би закінчити ся таки страшною поражкою. Можна тепер сказати, що весь дальший хід росийско-японьскої війни зависить тепер від того, що буде дїяти ся і стане ся під Ляояном, все одно, чи там прийде до великої рішаючої битви, чи нї. Все зависить тепер від стратеґічних здібностий Куропаткіна і Курокого.

Новинки.

Львів дня 4-го серпня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрій Потоцкий виїхав нинї рано блискавичним поїздом, в справах урядових до Відня, де побуде кілька днів.

— **Пропав хлопець.** Іван Садковий, в вік 10 лїт, син львівского фіякра, замешкалого при ул. Шпитальній ч. 52, вийшов з дому від родичів ще 30 липня і щез без вісти. Був убраний в студентску блюзку і темні штани.

— **Нещаслива пригода.** Підчас роботи в фабрицї паркетів за Янівскою рогачкою лучила ся вчера Миколї Майкови нещаслива пригода. Ото машина урвала єму кінцї 2 пальцїв з правої руки, а третий палець скалїчила. Першої помочи удїлила єму стация ратункова.

— **Утеча.** Майстер шевский В. Вишневский доніс поліциї, що мешкаюча у него на вихованю братаниця, Каролина Вишневска, утїкла зі Львова не знати куди за намовою єго челядника Кароля Жиромского.

— **Крадежі коний.** Директорови „Народної Торговлї" у Львові, п. Василеви Нагірному украли тамтої ночи в Руднї два конї сивої масти, що пасли ся в лїсї коло клїматичного заведеня. Шкода виносить 360 К. — Жандармерия з Мостиск донесла львівскій поліциї, що там украдено Матієви Дохнякови конї з возом, вартости 240 К, а Мошкови Ґерберови одного коня зі стайнї. Злодїї запрягли конї до драбинистого воза, котрий украли Антонови Гірнякови і відїхали. Передвчера рано бачено їх в Янові, але чимскорше виїхали звідтам в дальшу дорогу.

— **Відшкодоване за страчений час.** Бувший італїяньский конзуль в Монтреали, сіньор Інтерносчія, вніс до суду дивну жалобу против батька одної панни, з котрою був заручений. Зажадав іменно звороту коштів і винагородженя страт, які поніс наслїдком заручин, а до того відшкодованя за 405 годин, які провів після свого обчисленя з судженою, числячи притім по 2 доляри за годину.

— **Катастрофа на лїсній зелїзници.** В недїлю по полудни коло місцевости Фалькен під Радівцями на Буковинї, їхало 30 осіб на прогульку вагонами лїсної зелїзницї, котрої вози без льокомотиви котять ся на діл силою власного розгону, а під гору назад тягнуть їх конї. Коли вози наїхали на великий спад, почали котити ся дуже швидко на долину, а позаяк прилад до гамованя зіпсув ся, подорожнї опинили ся на ласцї судьби. Вози, їдучи чимраз швидше, дістали ся на скрут і вискочивши з шин, упали з деревляного віядукту в пропасть. Жінка судового урядника п. Грабшайдова убила ся на місци, а всї инші участники прогульки потерпіли такі тяжкі рани, що многим з них лїкарі не обіцюють подужаня. Згадана лїсна зелїзниця служить лише до перевозу дерева і возити нею людий було заборонене.

— **Огнї.** В Кривчи (пов. Перемишль) знищив пожар бровар з цїлим урядженем, вартости 20.000 кор. — Вихилївцї (пов. Ярослав) згоріли загороди 4 господарів, разом із збором та інвентарем загальної вартости 3.000 К. В огни погибла жінка Семена Солтиса, котрої зітлїле тїло найшли серед згарища. — В Лїсовицях (пов. Заліщики) згоріли на фільварку дві стодоли з господарскими знарядами і шпихлїр. Загальна шкода 11.022 К. Причина імовірно підпал. — В Рожнїтові (пов. Долина) згоріли два мешкальні будинки і 3 стодоли із збіжем. Страти в движимім майнї виносять 9350 К. Огонь викликав через неосторожність малий хлопець. — В Пелкинях (пов. Ярослав) згоріли 3 стодоли, шопа, мешкальний дім і сегорічний збір Івана Станька і Антона Золиняка. Загальна шкода виносить 16.000 К. — В Вязівници, того самого пов. згоріли 2 стодоли вартости 4000 К, а в Пиводї 4 стодоли з жнивом вартости 1600 К. — В Дашаві (пов. Стрий) знищив пожар 4 загороди вартости 4206 К.

— **Селяньска бурса у Львові** грибовицкої филїї Руского тов. педаґоґічного буде удержувати в сїм роцї шкільнім до 30 учеників ріжних шкіл. Платня місячна від учеників шкіл народних і ви-

---

— Дуже дивно! — відозвали ся инші гості хором і похитали головами.

Кастуль крикнув:

— Що ви хочете тим сказати, селеднику якийсь?!

— Що? Селеднику?! — зашипів обиджений крамар. — Я поважний горожанин, плачу податки і не позволю якомусь „продукованому" голопятникови себе обиджати! Розумно?

Доктор Обергумер засьміяв ся глумливо:

— То добре сей „продукований"! Знамените! Ви продаєте мабуть і чужі слова в папері на масло, що?

Суперечка почала розогнювати ся, тому управитель лїсів призвав їх до спокою і розповів, що відносини на почтї також з иньшого огляду стали неможливі. Від коли урядує нова панна, загнїздила ся на почтї небезпечна розпуста.

— Що? Розпуста? Не може бути!

— Так, зовсім явна розпуста! Як Зедорф Зедорфом, так в нїм не було ще листів poste restante!

— Що ви кажете! — дивував ся крамар. — Отже вже против віри?

Кастуль закашляв з вдоволенем.

Управитель говорив дальше: — Я знаю зовсім певно, що на почтї лежить такий лист, а експедиторка робить з него тайну і не хоче видати!

— Чи лист належить до вас? — спитав Кастуль.

— То нї, принайменше я не знаю. Всеж таки досить сумно, що почта взагалі приймає такі підозрілі листи, що руйнують семейне щастє. Давнїйше того не бувало! Против сего, по моїй думцї, треба запротестувати.

Доктор Обергумер прикусив собі губи, щоби не вибухнути сьміхом.

З боку при столї прислухував ся уважно постенфірер Вімлятіль; дїло було для него нове та інтересне. Може ще зайде тут потреба виступити для публичного добра урядово. Однак дїло не було для него досить ясне і тому спитав, користаючи з хвилевої загальної мовчанки:

— Перепрашаю! Хто тут підозрілий в нещастю? Зглядом якої родини?

— Хто підозрілий, — сказав крамар — ще не знати, але семейне щастє пана управителя находить ся в небезпечности!

— Не плетіть дурниць, крамарска душо! — вибухнув управитель гнївно. — Мої родинні відносини не обходять вас анї на волос! А хто до моєї жінки пише і навідворот, також не ваше дїло!

— Так? То до кого належить підозрілий лист? — спитав крамар.

— Се вже я розвідаю ся службово! — крикнув жандарм ревно.

— То дуже цікаве! — сказав Кастуль. — Зложений на почтї лист під дослідом жандармериї, се щось нового!

— Прошу дуже, prosim, я все в службі і вимагаю для служби пошани! — відповів жандарм в повнім почутю свого достоїнства.

Господар Кароль забажав сказати також щось від себе і спитав:

— Як виглядає такий кумедний лист?

Позаяк всї мовчали, Кастуль відповів:

— Як всякий инший. Лише замість повної адреси має шифру, часто також і цифру.

— Дивне диво! — сказав господар. — Але як може почта знати, до кого належить такий лист?

— Того почта не знає і не потребує знати.

— Непонятне! Якжеж такий підозрілий лист доручують?

— Зовсім не доручують! Лежить на почтї, аж хтось за ним спитає — поучив доктор господаря.

— Я спитаю! — крикнув жандарм.

— Не богато зискаєте; атже не знаєте шифри.

Крамар прислухував ся з роззявленим ротом; тепер вирвав ся з питанем:

— Але як знає той, до котрого лист належить, що щось лежить на почтї?

— О се кореспонденти умовили ся вже в попередних листах. Іде ся по кількох днях — листи poste restante не пильні — на почту, висказує ся умовлену шифру і відбирає ся лист. Ось і цїла істория!

— Але пан доктор незвичайно добре поінформований! — замітив управитель. — На всякий случай така кореспонденция для вас не є незвісна.

Всї звернули тепер очи на Обергумера, що зареготав ся голосно.

Окрім Кастуля, для всїх дїло являє ся дуже незвичайним, а таємність дуже підозріною. А вже зовсім нїяково стало для гостий, коли Вімлятіль добув свій службовий записник і занотував собі про загадочний лист. В накуреній комнатї запанувала така тишина, що можна було почути, як паде ігла. Навіть люльки перестали шипіти, так всї перейняли ся вагою хвилї. З виїмком очивидно доктора, що хотів заставити сторожа безпечности до дальшого урядованя і тому анї одним слівцем не виясняв дїла. Аж по відходї постенфірера розвязали ся язики, однак розмова вже не йшла. Оден гість виходив за другим; послїдний лишив ся доктор, котрий з огляду на заповідаючу ся хрію замовив собі ще четвертку червоного.

Вже була десята година в ночи, коли Кастуль вийшов з гостинницї і пустив ся бічною дорогою, бо хотів провітрити ся на сьвіжім воздусї. Тютюновий дим в комнатї був за густий. Так окружив лїкар село понад беріг озера і завернув на самотну дорогу, що вела попри почту.

Нараз почув якийсь шелест. Щось немов пиловане зелїза. Дивно, так пізно нїгде не працюють! Вже пора спати! Шелест замовкає, а вскорі потім роздає ся слабий брязкіт. Кастуль кинув ся швидко і вже мало-що не приловив якоїсь постати, що хотїла дістати ся до почтової канцеляриї. Ударена палицю вискочила назад і почала ся коротка сїпанина. Однак Кастуль боїть ся сильно бити, щоби не зранити драбуги, котрий спинений підчас взлому, боров ся тепер о свободу. В догіднїй хвили трунув від себе лїкаря і утїк.

Тимчасом заворушило ся також в серединї, Лїна збудила ся і кричить о поміч. Загавкав пес, чути кроки. Кастуль доносить Лїнї

дїлових виносити буде 8 зр., а від всяких инших 10 зр. платних з гори за кождий слїдуючий місяць. Питомцї бурси будуть діставати снїдане, 2 страви на обід і одну на вечеру і 3 рази в тиждень мясну страву, а в инші днї, звичайні добре приладжені страви селяньскі. Бурса приймає руских хлопців без ріжницї стану, без огляду на поступи в науцї доти, доки родичі не перестають їх до школи посилати. Постійний нагляд над питомцями веде настоятель бурси і директор. Зголошеня листовні о приняте до бурси треба присилати найдальше до 15-го серпня с. р. на руки п. Івана Строньского, управителя школи в Збоїсках, почта Львів-Підзамче.

— **Селяньску Бурсу в Букачівцях** отвирає в сим шкільним роком рогатиньска філїя „Просьвіти“ і буде еї вести через відпоручників філїяльного виділу а то: о. А. Раковского пароха з Чагрова, о. Ол. Пристая пароха з Журова і о. Мих. Раковского пароха в Букачовець. Безпосередний заряд і нагляд віддано в руки о. Мих. Раковского пароха з Букачовець, до котрого належить удавати ся родичам (опікунам) в справі условий і принятя дїтий до бурси.

— **Конкурс.** В селяньскій бурсї Товариства педаґоґічного в Рогатинї знайде як що року приміщене більше число учеників і на сей рік шкільний 1904/5. Принимати ся буде учеників почавши вже від кляси III ї до VI ї. Родичі чи опікуни внесуть в тій цїли поданя до виділу того товариства на руки о. Кудрика в Рогатинї найдальше до 25 серпня с. р., а услівя принятя лишають ся ті самі як дотепер. Всч. духовеньство і П. Т. сьвітску нашу інтелїґенцию просить ся заохочувати родичів до посиланя своїх дїтий до школи, бо тілько тогди зможемо побільшити ряди нашої молодїжи в школах середних.

— **Конкурс.** Тов. взаїмних обезпечень „Днїстер“ розписує сим конкурс на шкіц розкладу і фасади дому 3-поверхового для тов. „Днїстер“ при ул. Підвале у Львові. — Премії за шкіци визначує товариство 2: перша 500, друга 250 К. Реченець предложеня шкіців до 10-го серпня 1904. Близших інформаций удїляє Дирекция „Днїстра“ щоденъ між 12-ою а 1-ою год. в полудне (Ринок 10 II пов).

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґацої (звоpотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Борислав 4 серпня. Вчерашний день минув спокійно. Арештовано одного робітника за обиду власти войскової, другого яко підозрілого о намір злобного ушкодженя резервоарів „Petrolea“.

Париж 4 серпня. „Petite Parisienne“ доносить з Петербурга, що 20.000 Японців висїло на беріг в Нючвані і машерують поспішно на Ляоян. В Нючвані остала ся лиш мала залога.

Париж 4 серпня. Аґенция Гаваса доносить з Хайчена під нинїшною датою: Ожидають загального атаку на всїх точках коло Хайчена з осьми дивізиями під командою ґенералів Оку і Нодзу.

Берлин 4 серпня. Ґенер. Трота доносить що під Окататаї 150 Герерів заатакувало одну компанію стрільців. Напад відперто, при чім 50 Герерів погибло. З Німців ранений тяжко один підофіцир, а легко два вояки.

Токіо 4 серпня (Урядово). Ґенер. Курокі доносить, що в борбах коло Янкулїн і Касулїн Японцї стратили 6 офіцирів в убитих а 950 вояків убитих і ранених.

Льондон 4 серпня. Бюро Райтера доносить з Чіфу: Пароход Фучау, що прибув з Нючвана, забрав по дорозї недалеко Чіфу 7 мужчин, 4 женщини і одного хлопця з джунки, котра дня 2 серпня виїхала з Порт Артура. Втїкачі доносять, що кровава борба вела ся коло горба званого „Вовком“ на півночи від Порт-Артура. Росияни прогнали Японців із 7 горбів. Вісім поїздів зелїзничих перевозило ранених до міста. Число ранених було так велике, що треба було ужити всїх средств перевозових. Втїкачі потверджують, що завзята борба ослабла в ночи на 28 липня, але веде ся дальше. Росийска фльота, котра над раном вернула з реконесансу, острілювала Японців так, що не могли посувати ся наперед. — Прибувші до Чіфу Хінцї розповідають, що Японцї взяли вже були два форти на всхіднім побережу, де залога була слаба, але Росияни опісля виперли їх з тих становищ.

Курс львівский.

Дня 3-ого серпня 1904.	платять К с.	жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	583·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102 20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102 20
4% листи застав. Банку краєв. .	99 20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 40	100·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102 20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. в 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	76·—	82·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 25	55 25
Угорск. черв. хреста	29·—	30·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	67·—	71·—
Базилїка 10 К	20·90	21 90
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·20	117·70
Доляр америк.	4·80	5·—

крізь видушене вікно, що до середини хотів вломити ся злодій, котрого він прихопив на горячім учинку. На жаль драбуга утїк.

В тій хвили вибігають з челядиної комнати люди, що уважають Кастуля серед пітьми вломником і хотять его вязати. З тяжкою бідою удало ся їх вразумити, що лїкарі, хочби й без практики, не мають звичаю вломлювати ся до почтових канцелярий. Що йно Лїна з лїхтарнею переконує челядь о похибцї. Відтак дякує щиро за несподїваку поміч, але Кастуль подяки не приймає, бо лише случай спровадив его сюди.

— Не простудїть ся лишень, панї, і постарайте ся о зелїзні віконницї, инакше драбуга дістане ся при нагодї ще раз. Добра ніч!

Осип прибив дошку перед перерізані зелїзні штаби та видушене вікно і відтак всьо удало ся назад на спочинок.

Що то за новина була для села! І як не розказували про сю подію! Доктор пішов з панною з почти в ночи на прохід, а тимчасом до почтової канцелярії вломив ся злодій і забрав цїлу касу. Заким ся страшна вість дійшла аж на долїшний конець, люди вже сумнївали ся о вломі; то була лише, мовляли, штучка, бо в касї нестало гроший, котрих Кастуль не був в силї за свою любку покрити. Наші язики вміли оповісти, що доктор хотїв сам вломити ся, щоби зробити своїй бідї конець. А крамар поясняв собі ще инакше; вся подія пішла задля сего таємного листу і тому треба передовсїм переконати ся, чи лист без адреси находить ся ще в канцелярії.

Коли всяка жива душа в селї знала про намірену грабіж почти, дійшла вість також до Вімлятіля, що працював над рапортом в справі вчерашної розмови про лист poste restante. Жандарм схопив ся з місця, припняв шаблю і торбу з патронами, нарядив на голову капелюх з когутянкою, перевісив карабін і пігнав. За ним очивидно пустило ся всьо, що лише могло видалити ся з дому. Перед почтою товпа пристанула і дожидала нетерпеливо, коли виведуть панну заковану в ланцухи. Дошка перед вікном являла ся дуже знаменною ілюстрациєю нічної події.

В канцелярії урядувала Лїна як звичайно і зовсїм не здивувала ся, коли війшов наглядно обурений жандарм, привитав ся коротко і розпочав доходженє.

Сторож ладу і безпечности розкрив широко очи, коли експедиторка заявила, що не знає про ніякого вломника. Вімлятільови було несказано прикро, бо він мав страх велику охоту арештувати. Та коли вже тут найшов ся, постановив полагодити инше дїло.

— Ви маєте тут, як то кажуть, лист poste restante!

— Він до вас? То прошу о шифру!

— Не до мене, але я мушу мати его урядово!

— Дуже жалую! Без поданя шифри не можу видати листу.

— Лист робить клопоти і неспокій, доводить родини до нещастя, я мушу его сконфіскувати для цїсарского-королївского староства.

— Алеж не будьте сьмішним! То, що ви говорите, пусте.

Вімлятіль розсердив ся і домагав ся з цїлою енерґією видачі небезпечного листу.

— Зловіть насамперед вломника!

— Вже я его дістану! Кілько украв?

— Нічо! Саме надійшов доктор Обергумер і сполошив злодія. Більше не знаю.

— Дайте сюди касу!

— До сего я не обовязана. Не украдено нічого, отже каса зовсїм вас не обходить.

Лютий Вімлятіль мусїв забрати ся. Людям на улици мало не вискочили очи, коли жандарм вийшов без панни з почти. Хотїли его питати ся, але Вімлятіль пішов геть. Коли одна частина товпи посунула за жандармом, друга хотїла вдерти ся до почтової канцелярії. Лїна аж мусїла замкнути двері на ключ.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. Др. А. Кельнер: Коротка історня педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене виданє 40 с. *Читанка ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *Ів. Левицкий: Попались. Різдвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Записки школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дітий 30 с. Гордієнко: Картагинці і Римляни 20 с. *Юлій Верне: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. Дзвінок в р. 1894 4 К. Др. Мандибур: Олїмпія 40 с. Віра Лебедова: Гостинець дітям 50 с. *Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. *А. Глодзїньский: Огород шкільний 1 К. 20 с. Сальо: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *А. К.: Робінзон неілюстрований 20 с. О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *Дніпрової Чайки: Коза дереза 50 с. Мапа етноґрафічна Руси-України 40 с. Барановский: Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капці 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Макарушка: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужині 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. *Оповіданя для дітий 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбиньский: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. *А. Кримский: Переклади 40 с., опр. 54 с. Картки з історії Руси-України 40 с. *Д. Н. Мамина-Сибіряка: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. *Марта Борецка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *Ковалїв Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. *Гр. Л. Толстой: Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Кониського: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. Оповіданя М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. *Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повістках 30 с., опр. 60 с. Дві могилї, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глібова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. Дніпрової Чайки, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оріґінальних.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 вр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 вр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 вр.

Христос при кирниці з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 вр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 вр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 вр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).